

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2023. szeptember 10.
(vasárnap)

Szepesy László

10. MEGVETED VAGY MEGBECSÜLÖD AZ ÚR TÖRVÉNYÉT?

Énekek: 255,1, 1, 119,1.17-18

Lekció: Zsolt 119,1-8

Alapige: Ámós 2,4-5

„Így szól az Úr: Három bűne miatt Júdának, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert megvetették az Úrnak törvényét, és nem tartották meg rendeléseit. Eltévelyítették őket az ő hazugságaik, amelyeket az ő atyáik követtek. Tüzet vetek azért Júdára, és az emészti meg Jeruzsálem palotáit.”

Imádkozzunk!

Hálaadással magasztalunk Téged, felséges Urunk, Istenünk, mert az elmúlt héten is Igédben számtalan alkalommal meg akartad mutatni magadat nekünk: a Te irgalmadat, hatalmadat, kegyelmedet, bölcsességedet. Köszönjük Neked, hogy a mindennapi életünk eseményei is arról tanúskodhattak, hogy Te foglalkozol velünk, Te nem hagysz magunkra, Számodra fontosak vagyunk, és törődsz a mi útjainkkal, döntéseinkkel, életünkkel, a kísértésekkel, a támadásokkal, feladatokkal, szolgálatokkal, próbatételekkel. Köszönjük, Urunk, hogy Te nem veszed le rólunk sosem tekintetedet és őrző szemedet.

Magasztalunk azért, hogy meghatározta életünk minden egyes napját ott a golgotai kereszten, és húsvéti feltámadásoddal. Semmi sincs az életben, ami fontosabb, ami nagyobb hatással lehetne arra, hogy mi hogyan történik az életünkben, mint amit Te tettél értünk.

MEGVETED VAGY MEGBECSÜLÖD AZ ÚR TÖRVÉNYÉT?

Magasztalunk azért, hogy újból és újból magadhoz hívsz. Dávid a zsoltárban megvallotta, nincs nagyobb boldogság, mint a Te igéd felett nemcsak gondolkodni, elmélkedni, hanem abban meggyökerezni, abból táplálkozni és aszerint élni Szentlelked vezetésével. Urunk, bocsásd meg, amikor ránk is igaz, hogy megmaradunk a gonoszok útján, vagy éppen a csúfolók székében ülünk valamilyen formában.

Ezért kérünk, hogy kegyelmedet add nekünk, mozdíts ki minket az ilyen megrekedtségünkből, és ismét, újból és újból járass a te útjaidon, legyen szó családi életről, munkáról, szolgálatról, gyülekezetben lételről, akármiről. Ezért kérjük, hogy most is a megelevenítő igédet add nekünk, hogy általa formáld szívünket, erősítsd a belső emberünket, akit Te teremtettél. És kérünk, öldököld meg az óembert, aki Ellened tör, és törvényeid megszegésében leli örömét.

Kérünk, hogy mindenekelőtt Krisztushoz vezess bennünket, a Benne való bizalomban, hitben erősíts, és hogy használd fel ezt a mai alkalmat is erre. Indítsd a mi szívünket őszinte, hitből jövő hála, odaszánásra, és hogy ez mutakozzék meg majd a délutánunkon, a holnapi napunkon, életünkön.

Te magad vezess és hordozz bennünket Szentlelked által, kegyelmedből, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

A Szentírás nagy része történeti könyvekből áll, valós történelmi események beszámolóit íratta le az Úr, hogy azon keresztül ismerjük meg Őt magát, kicsoda Ő, hogyan bánik népével, hogyan cselekszik az Őt elutasítókkal, a pogány nemzetekkel. Számptalan szabadítása, áldása és csodái mellett az ítéletein keresztül is megismerhetjük Őt. Kicsoda az Úr? Megmutatja önmagát az ítéleteiben. Ámós próféta könyve első fejezetében található próféciák nagy része Izráel pogány szomszédjairól szólnak. Ezekben azt láthatjuk, hogy Isten mi alapján ítél meg egy hitetlen, az Úr igéjét és a Bibliát nem ismerő nemzetet, és milyen büntetéssel sújtja azt. Hat nép történetét tartalmazzák az előző versek, és ezeken keresztül magát az Urat láthatjuk, mint túri el az emberek hitetlenségét, bűneit, de egy határ átlépése után hogyan tart ítéletet. És még az ítéleteiben is megmarad igaznak, ítéleteiben is megmarad urak Urának. Isten nem kérte ezeken a nemzeteken számon az Ő törvényeit és parancsait, amelyeket ezek a népek nem ismertek. Ahogyan Pál apostol írja: „*Mert akik törvény nélkül vétkeztek, törvény nélkül vesznek is el: és akik a törvény alatt vétkeztek, törvény által ítéltetnek meg*” (Róm 2,12). Isten igazságossága mutatkozik meg abban, hogy a gyülekezetbe lábát soha be nem tevő, a Bibliát soha ki nem nyitó, az Úr igéjére nem figyelő embert nem a saját Igéje és törvénye szerint ítéli meg, hanem azok szerint a tettek szerint, amit az ember tesz, ahogyan él. Bár ezeknek az embereknek is bűnük az, hogy az Urat nem imádták Istenként (olvassuk el a Római levél első fejezetét!), mégis inkább az ítélethirdetésben is mindazokra a bűnökre mutat rá a próféta, amelyek más nemzetek szemében és megítélése szerint is méltóak a büntetésre.

Mai igeszakaszunk a Pál által említett igevers második feléről szól, mégpedig arról, hogy Júda hogyan ítéltetik meg. Itt arról van szó, amit Pál így fogalmaz meg: *„akik a törvény alatt vétkeztek, törvény által ítéltetnek meg”*. Itt nem pusztán a hívőkre kell gondolni, hanem egy olyan nemzetre, népre, amire ma azt mondanánk, hogy keresztyén, azaz nem ismeretlen számukra a Szentírás igéje. A keresztyén egyház jelen van az országban, hirdetik az evangélium, az ember lépten-nyomon belefut, találkozik, szembesül az Úr igéivel, törvényeivel, értékrendjével mind a társadalomban, mind a családokban, mind a gyülekezetekben. Bár Ámós próféta Izráel népéhez küldetett, és könyvének nagy része az ellenük szóló ítéletekről szól, mégsem hallgathatott Júda bűneiről. Isten ugyanis nem személyválogató. Júda is, akárcsak a pogány nemzetek, vétkezett. Gondoljunk arra, hogy a kalauz szerint a Bírák könyvét olvassuk, ott is hány alkalommal ismétlődik meg sajnálatosan ennek a népnek az életében az a mondat, hogy elhagyták az Urat, és bálványokat követtek, és jött az Úr ítélete. Később, amikor királyok uralkodtak a két országban, az északi Izráelben és a déli Júdán, ugyanez gyakran megismétlődött. Az Úr ítélete, mivel bálványokhoz fordultak a népek, ismét megjelent. És Júdával kapcsolatosan Ámósnek ki kell mondania, saját népéről: úgy éltetek, mint a pogányok. Nektek is ítéletet kell hirdetni. Ezért mondja a próféta ugyanazt a formulát, amit a pogány nemzeteknél is: *„három bűne miatt Júdának, sőt négy miatt, nem fordítom el”* haragomat. Szomorú és fájdalmas lehetett Ámós számára ezt kimondani saját hazájáról, atyjafiairól. Az ember legszívesebben azt mondaná, hogy 'de az én népem más. Az én népem nem olyan, mint bármilyen pogány nép.' De Ámós nem mondhatta ezt, mert az Úr vizsgál, az Úr ítél, és Ő igazságos. Nincs részrehajlás, nincs személyválogatás csak azért, mert az én népem. Ámósnek hirdetni kell az ítéletet Júda felett is. Bár Isten népének vissza kellett volna tükröznie azt a szeretetet, kegyelmet és irgalmat, amit az Úrtól kapott nap mint nap, úgy kellett volna világítania, mint a sötét szobában gyújtott mécsesnek, sajnos a valóság az volt, hogy úgy élt, mint a világ fiai, akik soha nem hallottak az egyetlen, élő Istentől. Isten megváltottjaiként életüknek, társadalmuknak, családjainak, gyülekezetüknek más értékrendet kellett volna tükrözniük, azt, hogy mi az Úr törvényei szerint élünk, az Úr a mi Istenünk, Ő parancsol. És ehelyett úgy akartak élni, mint a pogányok, megtagadták identitásukat, hogy mi az Úr népe vagyunk.

Ezért jött az ítélethirdetés. Júda büntetésének oka, amit a prófétának meg kellett neveznie, az egyik legsúlyosabb bűn volt. Nem háborús bűn, mint a korábban említett nemzeteké. Nem is a szegények kizsákmányolásáról vagy más társadalmi igazságtalanságról volt szó, hanem olyan bűnről, amely Isten szemében az egyik legvisszataszítóbb. Így fogalmazza az Úr igéje: *„megvetették az Úrnak törvényét, és nem tartották meg rendeléseit”*. Lehet, hogy nem ezt tartanánk a legsúlyosabb bűnnek. Ha a hét ítéletes próféciát rangsorolnánk, lehet, hogy többen előre vennék azt, hogy terhes asszonyokat öltek meg háború után. Nem az a legelső? Mégis itt az Úr számára a legsúlyosabb bűn ez: *„megvetették az Úr törvényét, és nem tartották meg rendeléseit”*. Röviden: megtagadták Isten Isten-voltát, mert nem törődtek sem tiszteletével, sem törvényei-

MEGVETED VAGY MEGBECSÜLÖD AZ ÚR TÖRVÉNYÉT?

vel, sem hatalmával. Aki ugyanis elismeri az Úr Isten-voltát, annak komolyan is kell vennie az Ő mindenható hatalmát és parancsolatait. Mert olyan nincs, hogy Istennek vallom az Urat, de a parancsaival nem törődöm. Ez annyit jelentene ugyanis, hogy nem hiszek az Ő hatalmában, amellyel nemcsak megparancsolja, hogyan éljünk, hanem az engedetlenséget meg is bünteti. Istent nem lehet elválasztani az Ő törvényeitől és rendelkezéseitől, és mi mégis hányszor meg tesszük ezt! Mekkora kísértés ez! Igen, mert kell az Úr áldása, kell a szabadítása, kell a mindenható hatalma, hogy megsegítsen, de amikor az engedelmeségről, az Ő törvényeiről, az Ő útjairól és parancsolatairól van szó, mintha ki kapcsolnánk magunkban valamit, mint hogyha az Úr nem lenne Isten.

És hogy Ő valóban nem engedi, hogy ezt szétválasszuk, akármennyire is ez a bűnös szív vágya, ezt világossá tette Izráel népe számára is, amikor az egyiptomi szabadítást követően szövetséget kötött vele. Szabadítása után adta nekik az Ő törvényeit a Sinai-hegyen, hogy hálából Neki éljenek. Törvényében rögzítette nemcsak azt az értékrendet, lelkiületet, amelyben megmutatja, hogyan szerethetjük és tisztelhetjük Őt lelki módon, hanem annak következményeire is felhívta a figyelmet a mózesi könyvekben, hogy mi történik akkor, ha megvetik az Úr parancsait és rendelkezéseit. A 3Móz 26,14-17-ben ezt olvashatjuk: *„Ha pedig nem hallgattok reám, és mind e parancsolatokat meg nem cselekszitek; És ha megvetitek rendelkezéseimet, és ha az én végzéseimet megutálja a ti lelketek, azáltal, hogy nem cselekszitek meg minden én parancsolatomat, hanem felbontjátok az én szövetségemet: Bizony azt cselekszem én veletek, hogy... kiontom haragomat reátok, hogy elhulljatok a ti ellenségeitek előtt, és uralkodjanak rajtatok a ti gyűlölőitek”*. Isten előre megmondta, hogy mit fog cselekedni az Őt elhagyókkal. Isten nem árul zsákbamacskát. Ha valakit szeretetkapcsolatra hív, előre megmondja, hogyan cselekszik vele. Ahogyan szövetségében is ugyanezt megmondta előre. Megáldalak titeket (az áldás rész nagyon hosszú Mózes 3. könyvében), de az átkot sem hallgatja el: hogyha elhagyjátok az Urat, mi fog következni. És bár előre figyelmeztetett, előre óva intett, ennek ellenére Júda népe a bálványokhoz fordult, elhagyta egyetlen Urát és Megváltóját. Ebben mind Júda, mind Izráel népe vétkes volt, igaz, más-más mértékben. Júda ítélete enyhébb volt, mivel ott még létezett egyház, még állt az Úr temploma, még a papok hirdették Isten igéjét, bár a nép jó nagy része más isteneket követett, de még pislákkolt az evangélium fénye. Ezért Júda ítélete nem a végső pusztulás volt, hanem az, hogy az ítéletet jelentő Asszír Birodalom hűbérese lett, mert az ítélet az volt, hogy az Asszír Birodalom jön, és ezeket a nemzeteket lesöpörte a történelem asztaláról. Izráel ítélete – ahogyan bűnei is – súlyosabb volt: az ország az asszír hódítások révén megszűnt létezni, népét messze földre deportálták, áttelepítették. Röviden tehát Ámósnak ezt az ítéletet kellett hirdetnie saját hazájának. Ha megvetitek az Úr törvényeit, bár az Úr hosszan tűr, ahogy több évszázadon keresztül a bírák és királyok korában tette, de előbb-utóbb véget vet ennek.

Most nézzük meg egy kicsit közelebbről azt a bűnt, amelyet a prófétának ki kellett jelentenie, mint okot meg kellett jelölnie, hogy mi miatt jön Júdára

az ítélet. Ez a bűn az alábbi volt, ezt olvastuk: „*mert megvetették az Úrnak törvényét és nem tartották meg rendelkezéseit. Eltévelyítették őket az ő hazugságaik, amelyeket az ő atyáik követtek.*” Három bűnt emel ki az Úr, amelyek egymással összefüggenek. Az első: az Úr törvényének megvetése; amiből következik a második, az, hogy nem engedelmeskedtek az Úrnak, azaz nem tartották meg rendelkezéseit, hanem helyette a bűnt követték; és harmadszor, az igazság helyett valamilyen hazugságnak hittek, bálványokat követtek és azok szerint éltek. Három bűn, ami szorosan összetartozik. Mai alkalmunkon az első két bűnt vizsgálánk meg alaposabban. Nézzük meg, mit is jelentenek.

Az első: „*megvetették az Úr törvényét*”. Mit jelent ez? A megvetés kifejezés – hangsúlyoznám – nem egy egyszeri bűn, nem egy cselekedet pusztán, amit egyszer elkövetek, és továbblépek. A megvetés kifejezés alatt itt a próféta egy lelki beállítottságot, gondolkozásmódot ért, ami a megvetés tettében mutatkozik meg. De mit jelent a megvetés? Kicsit hadd bontsam részleteire ezt a lelkeséget! Van benne egyfajta értékítélet, ami szerint nem kell sokra tartanod és értékelned a szóban forgó dolgot. Aki megvet, az értékítéletet mond. Megveted, más dolgokhoz viszonyítva nem tartod fontosnak az értékét, mást többre tartasz a szóban forgó dolognál. És mivel értéktelen számodra, mert kimondtad róla az értékítéletet, ezért nem is becsülöd meg. Mi a meg nem becsülés? A meg nem becsülés annyit jelent, hogy lényegtelen számodra, hogy rendelkez-e vele, van-e belőle neked vagy sem, nem fontos. Mivel nem becsülöd, ezért nem törődsz vele, hogy meg is tartsad, vagy megőrizzed azt eredeti állapotában. Aki megveti, az nem becsüli a dolgokat. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy a megvetésből hiányzik a tisztelet és a figyelem megadása, hogy figyeljél arra. Nem tartod méltónak és érdekesnek arra, hogy figyelmet fordítsál rá, időt szánjál rá. Továbbá a megvetésben van egyfajta lenézés is, ami azzal kapcsolatos, hogy szükséged van-e az adott dologra, érzed-e belülről, hogy neked az kell, illetve, hogy hasznosnak ítéled-e azt az adott dolgot. Mivel úgy gondolod, hogy neked van valami a birtokodban, ami jobb, ezért megveted, amit neked akarnak adni, neked nincs rá szükséged. A megvetésben kimondod, hogy neked ez nem kell, nincs rá szükségem. Ez gyakran azt is jelenti, hogy az ember nem tartja maga számára hasznosnak, ezért nincs is szüksége rá, és az ember ezért el is utasítja, mert a megvetésben elutasítás van.

Mindezeket vonatkoztassuk az Úr törvényére, hiszen a próféta szerint legnagyobb bűnünk az volt, hogy „*megvetették az Úr törvényét*”. Mit jelent megvetni az Úr törvényét? Például azt, hogy nem tartjuk valami sokra, értékítéletet mondunk róla, és azt mondjuk, hogy nekünk ez nem kincs, ez nem olyan érték, mint amilyennek a Szentírás esetleg mondja. Mit teszünk e helyett? Más értékrendeket és törvényeket becsülünk többre, mint az Úr szavát, parancsait, törvényeit. Gondoljuk végig, hogy ez így van-e valójában! Többre becsülünk más értékrendeket, mint az Úr törvényeit? Vajon nem tartják-e sokan régimódinak vagy idejétmúltnak Isten törvényeit? Gondoljuk ezt végig! Csak néhány példát hadd mondjak erre. Házasság előtti szexuális élet és együttélés tiltása? 'Hol élünk mi, a középkorban?' – hallottam sokaktól. Szüleinknek megadni a nekik

MEGVETED VAGY MEGBECSÜLÖD AZ ÚR TÖRVÉNYÉT?

járó tiszteletet? Gondoskodni róluk időskorban, még ha ez a karrierem építésétől vesz el időt, és áldozathozatallal jár? 'Mi vagyok én?' Nem nyereszkedni, mások kárán hasznot szerezni, ami a lopás bizonyos fajtája (csak nem nevezük nevén a dolgokat)? Egy olyan világban, ahol sokak szerint vagy te lopsz, vagy téged lopnak meg? Nem hazudni egy olyan világban, ahol a szerződések apró betűs részei majdnem minden magyarázati lehetőséget megengednek, és tetszés szerint lehet magyarázni mindent? Ahol a médiában a szavakat úgy fordítják ki, új értelmet adva nekik, ahogyan csak akarják? Ne irigyeld a másikat, mikor minden azt hangoztatja körülötted, hogy lemaradsz valamiről, ha nem a legújabb van meg belőle? Megelégedni azzal, amid van, egy olyan világban, amely lassan már hetente vagy havonta vált trendeket? 'Ezeken már mi, felvilágosult XXI. századi emberek rég túlléptünk, nem?' – mondják sokan. Így volt ez régen is, Júda korában, de így van ez ma is. Értékeljük mi az Úr törvényeit, azt az értéket, amelyet képviselnek? Vagy azt mondjuk, hogy ó, mi új értékeket fedeztünk fel, egy jobb életet, ami többet ér?

De nézzük tovább, mit jelent még a törvény megvetése. Meg nem becsülést. Mivel nem tartjuk értékesnek a törvényt, ezért nem is igen törődünk azzal, hogy rendelkezünk-e vele, átfogalmazva: ismerjük-e, tudjuk-e, vagy pedig nem. A Biblia egyik legdöbbenetesebb jelenete ezzel kapcsolatban az, amikor Jósiás király idejében a templom felújításakor az egyik falba befalazva megtalálják az elfeledett Szentírást, közte Isten törvényeit, amelyet felolvastak a királynak, és számára az újdonság erejével hatottak a benne leírtak. A törvényhozó király, akinek bíróként a törvényt kellett képviselnie, hatalmával annak betartásáért felelt, nem ismerte Isten törvényeit! Megdöbbenő és borzasztó jelenet, Testvérek! Mi mást jelent ez, ha nem azt, hogy Jósiás előtt Isten törvényét megvetették, nem becsülték annyira, hogy megőrizték, hanem csak annak az egy vagy két embernek volt fontos, akik befalazták, hogy legalább egy példány fennmaradjon belőle? Isten törvényét nem becsülték, hogy vigyázzanak arra, hogy megjegyezzék, megtanulják, tovább adják.

És napjainkban mi a helyzet? Lehet, hogy a könyvesboltok tele vannak a Szentírással, de a Biblia kérdése nem ez, hogy ott van-e a polcodon, hanem hogy ott van-e a szívedben az Úr törvénye és parancsai. Ma jobban megbecsüljük az Úr törvényeit? Sajnos nem. Láthatjuk ezt pl. abban, hogy nem törődünk azzal, hogy ismerem-e ezt az isteni akaratot, törvényt, vagy sem! Nem érdekel az, hogy az utánunk jövők, gyermekeink és unokáink hallanak-e róla, vagy az, hogy fennmarad-e ez az isteni kijelentés, vagy sem. Sokan fellélegeztek, amikor a hit- és erkölcsstant bevezették, mert a felelősséget átháríthatom másra. Csakhogy az Úr igéje nem ezt mondja. Az Úr igéje szerint elsődlegesen mi magunk vagyunk felelősek szereteteinkért. Megvetem, ezért nem őrzöm, nem érdekel, ha csorbát szenved, nem érdekel, ha feledésbe merül az Úr akarata és parancsa? Mint mikor egy gyermeket nem érdekel, hogy játéka tönkremegy-e, mert van helyette másik. 'Nem baj, ha nem ismerem az Úr törvényét, van nekem saját értékrendem. Meg van nekem, amit a világból meg máshonnan hoztam.'

MEGVETED VAGY MEGBECSÜLÖD AZ ÚR TÖRVÉNYÉT?

Aztán mit jelent még Isten törvényének megvetése? Azt, hogy nem tisztelem eléggé. Azaz nem Istentől, hanem embertől származónak gondolom, és így leráncigálva a mi szintünkre, sokan nyugodt lelkiismerettel mondják ki róla, hogy tartalmazhat tévedéseket, hibákat, amelyeket ma már nem kell elfogadnunk és komolyan vennünk. Ma már nem azt írják az új fordítású Biblia elejére, hogy Szent Biblia, hanem csak egyszerűen Biblia. Elveszítette szentségét, Istentől származó voltát. Nem tisztelem, mint isteni kijelentést, és ezért nem is figyelek rá. Jobban érdekelnek azok a leírt vagy kimondatlan társadalmi törvények, amelyek alapján a többség megítél engem. Fontosabb, hogy egy baráti kör vagy munkatársi kör mit mond rólam, hogyan lát engem és az életemet, és hogy ahhoz igazodjam, mintsem, hogy az Úr milyen törvények alapján ítél majd meg engem. De néha még ezek az értékrendek sem számítanak. Ma már megfigyelhető egy olyan folyamat, amely a közösséggel sem törődik. Az öntörvényűség korában az számít, amit én gondolok, amit én értéknek tartok, ami szerint én mondom meg, hogyan kell cselekednem. A tisztelet, megbecsülés fokozatos eltűnésével a törvények megítélése is megváltozik korunkban. Ezért van az, hogy bizonyos országokban már a törvényt képviselő rendőrség létjogosultságát is megkérdőjelezzük. Minek nekünk rendvédelmi szerv? Mivel pedig nem tiszteljük a törvényeket, különösen Istenét, ezért nem is figyelünk azokra. A meg nem becsülés azt jelenti, hogy a figyelmemet nem fordítom rá, nem szánok rá időt. Figyelünk a hírekre, hogy minél több információhoz jussunk. Figyelünk a lényegtelen tartalmakra, filmekre, sorozatokra, internetes videókra, a népszerűsége, a szórakozásra, figyelmünket ezerfelé szakítja a mai világ, de az igazi életet és boldogságot adni tudó Urat és az Ő szavát nem nézzük. Napi fél órát száunk rá – jobb esetben. Isten ígéje – finoman szólva – nem áll a figyelem középpontjában ma.

Mindezekből pedig szinte magától értetődően következik az, hogy Isten törvényeit nem tartjuk hasznosnak a magunk számára. De ennél még tovább megyek, mert a világban sajnos nem állnak meg itt a folyamatok: némelyek szerint az Úr törvényei, Isten ígéje egyenesen káros az emberiség fejlődése szempontjából. Korlátokat szab, nem hagyja, hogy az emberek kibontakozzanak. Látjuk manapság, mit jelent, amikor kibontakozik mindenki. Úgy gondolják, hogy ezek a szabályok, törvények hátráltatják az előbbre jutást. Testvérek, nem csak a kommunizmus gondolta így, ne higgyük, hogy azoknak az időknek vége. E világ ura sose fog beletörődni, hogy mi az Úr ígését és törvényeit megbecsüljük, ezért folyamatosan támadja annak tekintélyét. Napjaink ideológiáinak képviselői is többször hangoztatják ezt, hogy a keresztyénség hátráltatja az emberiséget. Ha pedig nem hasznos számunkra, akkor ne is érezzük azt, hogy ezekre a törvényekre igazán szükségünk van.

Látjuk, hogy mennyi mindenben megmutatkozhat az, ha az ember megveti Isten törvényét?

Isten ígéje még egy dologra hadd mutasson rá, ami e mögött a megvetés mögött áll. Ez pedig nem más, mint az, hogy amikor a törvényt vetjük meg, akkor igazából a törvényadót utasítjuk el, magát az Urat nézzük le. Az Ige azt

MEGVETED VAGY MEGBECSÜLÖD AZ ÚR TÖRVÉNYÉT?

mondja, hogy amikor te kritizálsz a törvényt, akkor „nem megtartója, hanem bírója vagy” annak. És ha én bírónak gondolom magamat, akkor fölé helyezem magamat valaminek vagy valakinek, éppen a törvényadónak. Istent kritizálom: 'Uram, Te ezt nem gondolhatod komolyan ma! Te ezt nem kérheted tőlem ebben a társadalomban. A törvényedet nem gondoltad alaposan végig, hogy mennyire jó ez neked most.' És máris az Urat kritizálom, fölé helyezem magamat. Amikor a törvényt megvetjük, Istent vetjük meg, és utasítjuk el. Nem akarom a kettőt azonosítani, mert az Úr nem maga a törvény, de az Ő személyét ismerhetjük meg azon keresztül, és az Ő lelkiségét. És amikor megvetjük az Úr törvényét, mintha azt mondanánk Neki: ma már másra van szükségünk, nem Rád, Uram, és nem a Te parancsolataidra.

Tegyük fel őszintén a kérdést magunknak is, hogy mi áll e mögött a megvetés mögött. Vajon Ámós próféta azt kifogásolja, hogy az emberek nem törvényeskedők, azaz nem szeretik jobban a törvényt, mint az embereket? Vajon Isten azért rója fel Júdának ezt a bűnt, mert azt akarja, hogy szeressük jobban az ítéletet, a büntetést, mint az irgalmat, a megbocsátást és a szeretetet? Semmiképpen sem. Hiszen Isten a törvényt többek közt azért adta nekünk, hogy abból megtanuljunk szeretni Őt és egymást. Ezért aki megveti ezeket a törvényeket, az elutasítja az isteni szeretet útját, és a bűnös, emberi szeretetet választja. Azt hirdeti és vallja: tudok én magamtól is szeretni, meg ez egyedül is, nincs szükségem Isten törvényeinek tanítására. Csakhogy nem veszi észre az ilyen ember, hogy a mindennapok az ellenkezőjéről tanúskodnak. Ámós próféta tehát nem akart egyszerű jogi szinten megmaradni, és csak azzal vádolni Isten népét, hogy sokféle jogszabályt megszegtek, hanem e helyett arra akart rámutatni, hogy szívükből hiányzott az Isten iránti őszinte szeretet, megbecsülés, tisztelet. Annak meglátása, hogy Ő méltó arra, hogy Neki engedelmesskedjünk, annak elhívése, hogy az Ő törvényének útjai hasznosak, jók számunkra. Krisztus megmutatta nekünk, hogy milyen is az a boldog élet, amikor valaki Isten törvényei szerint él, és meghalt azért, hogy ezek a törvények a mi szívünkbe vésődjenek hit által (Jer 31,33). A kérdés tehát, ami elé Isten minket állít, az, hogy szeretjük-e és tiszteljük-e Istent annyira, hogy az Ő parancsai szerint merjünk élni, szeretni, vagy pedig nem? Miről beszél az életünk: Isten törvényei iránti megbecsülésről, tiszteletről (ami a megvetés ellentéte), vagy pedig arról, hogy öntörvényűek vagyunk, válogatunk az Úr parancsaiból, ami tetszik, betartom, ami nem, azt nem? Mi az, amit a mi lelkünk tükröz?

Röviden térjünk még rá a második bűnre, ami nem más, mint az első következménye: aki megveti Isten törvényeit, magát az Urat, az nem fogja megtartani az Ő rendelkezéseit sem. A megvetésből, a lelkiülből következik a gyakorlat. Ez röviden az Isten iránti engedetlenséget jelenti. Nem engedelmesskedünk Őneki. Ránk nézve ez annyit jelent, hogy Isten ígéje és törvénye nem rendelkezik a mi szemünkben olyan erővel, hogy bizonyos dolgok megtételére ösztönözzön minket. Az Úr ígéjét, ha valaki megveti, az nem ösztönző erő számára. És nem segíti, nem védi őt, hogy bizonyos bűnöktől visszatartsa. Isten törvényeit nem hisszük el annyira, hogy életünket befolyásoló erővé váljon ben-

nünk, a Szentlélek pedig ezt akarja kimunkálni. Isten törvényei nem jutnak el a szívünkig. Lehet, hogy megmozgatják az elménket, értelmünket, elgondolkoztatnak minket, még intellektuális helyeslésünket is kiválthatják, hiszen logikusak, de nincs hatással sem akaratunkra, sem döntéseinkre, de még kevésbé adnak olyan valóságos erőt, amely cselekedeteink mozgatórugójává válhatna. Miért van ez így? Más szemszögből hadd közelítsem meg a kérdést: nagyobb bennünk az ellenállás Isten parancsaival szemben, mintsem az a vágy, hogy az Úr törvényeinek engedjünk, és azok szerint éljünk. Nagyobb az ellenállás, mint az engedelmisség utáni vágy. Erősebb bennünk a törvény megszegésére készítő akarat, a tiltott dolgok utáni vágy, mintsem az Isten iránti szeretet, amely nem csupán szavakban, hanem cselekedetben és valóságban fejeződik ki (1Jn 3,18). Júda történelme, a hétköznapi emberek élete erről tanúskodott, és tanúskodik a világ ma is. Az engedetlenség bűne összefügg azzal, hogy megvetjük az Urat és az Ő törvényeit.

De tegyük fel a kérdést: mit tegyünk, ha magunkban megtaláljuk ennek a megvetésnek bármiféle formáját, fajtáját? (Lehet, hogy nem a legteljesebb mértékben, csak kicsiben.) Mit tegyünk, ha az Úr törvénye szerint akarnánk élni, de küzdenünk kell a bennünk lévő, minket akadályozó erőkkel? Pál apostol írt erről a küzdelméről. A Róma 7 második része erről szól. Ő is Megvizsgálta magát, és a következőt találta saját szívében: *„Mert gyönyörködöm”* – gyönyörködik, nem megveti, már ez is egy lépcsőfok – *„az Isten törvényében a belső ember szerint; De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban”* (Róm 7,22-23). Mit mond az apostol? Egyrésztől nem utasítja el Istent és az Ő parancsolatait, még gyönyörködik is azokban. Itt hadd álljak meg és kérdezzem meg, magamnak is feltéve a kérdést: gyönyörködünk mi az Úr törvényeiben? Ószintén! Gyönyörűséget, örömet okoznak nekünk az Úr értékei, törvényei? De – folytatja Pál – egy másik erő is van bennem (amit ő testnek nevez), ami a bűnhöz ragaszkodik, és megakadályozza abban, hogy engedelmeskedjen, és helyette inkább újból és újból bűnt követ el. Van ebből a küzdelemből szabadulás? Van remény a szabadításra, hogy ne megvessem az Úr törvényét, hanem gyönyörködjem benne? És ne csak gyönyörködjek benne, hanem küzdjek azért, hogy aszerint is éljek? Hiszünk mi abban, hogy Isten elég hatalmas ahhoz, hogy megszabadítson minket erre? Felszabadítson az Ő szolgálatára, akarata szerinti életre? Hisszük-e, hogy Ő megteheti, hogy ne megvetői, hanem szeretői legyünk az Ő akaratának, az Ő törvényeinek? Hála Neki, igen, lehet ezt hinni! Van szabadítás! Ez az evangélium, örömhír egyik fő része, Testvérek! Isten elég hatalmas arra, hogy felszabadítson, megszabadítson, és Krisztus által alkalmassá tegyen minket az olyan életre, amelyben az Őneki való engedelmisségre törekedhetünk. Pál apostol is így folytatja: *„Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”* – És jön az örömhír! – *„Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által”* (Róm 7,24-25). Van szabadítás! Erre váltott meg minket az Úr, hogy az Ő akarata szerint éljünk. Van menekvés az ítélet elől. Ámós ítéletet kellett, hogy hirdessen, mert

MEGVETED VAGY MEGBECSÜLÖD AZ ÚR TÖRVÉNYÉT?

az Úr már hosszan túrt, és ítéletében akarta megmutatni azt, hogy kicsoda Ő, de Krisztus által az ítélet elől is menekvést ad. Azt mondja: van szabadítás arra, hogy nekem éljete. Úgy, ahogyan Dávid is tette. Nem szoktam, de most hadd adjak házi feladatot a Testvéreknek. Vasárnap van, úgyis a napot oda-szenteljük az Úrnak, a 119. zsoltárt olvassuk el, Dávid hogyan gyönyörködik az Úr törvényében. Ez egy személyes vallomása Dávidnak, mit jelent neki az Úr törvénye és az Úr igéje. Olvassuk el, tanulmányozzuk! És adja az Úr, hogy minket is elvezessen a Szentlélek arra, hogy ne megvetői, hanem megbecsülői, megőrzői, megtartói legyünk az Ő törvényének Jézus Krisztus által, Őbenne híve és Benne bízva. Ajándékozza nekünk ehhez az engedelmesség Lelkét, mert Őrá van szükségünk, Ővele tudjuk csak ezt megtenni, mert Ő el tud vezetni minket az ilyen életre, és meg tud erősíteni minket ebben a vágyban, hogy az Úr törvényében ne csak gyönyörködjünk, hanem aszerint is igyekezzük alakítani életünket.

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, szeretnénk mindenekelőtt leborulni Előtted, és bűnbánatot tartani, bocsánatodat és kegyelmedet kérni, mert mi is vétkesek vagyunk ebben a bűnben, hogy megvetjük a Te törvényeidet, parancsolataidat. Nap mint nap, ha elszámoljuk tetteinket, döntéseinket, vagy egyszerűen csak azt, hogy mit gondoltunk és mi zajlott le a szívünkben, ezzel kell szembesülnünk, hogy nem a Te akaratod szerint éltünk.

Magasztalunk azért, hogy leleplezed, mi mindent jelent ez a megvetés. És ezért szeretnénk kérni a Te szabadításodat. Magasztalunk azért a kegyelemért, hogy nem pusztán ítéletet hirdettél, bár Júdának hosszú idő után ezzel kellett szembesülnie, de több évszázadon keresztül túrtél, Urunk. És magasztalunk azért, hogy még ma is tart a kegyelmi idő. Lehet Hozzád térnünk, lehet kérnünk a Te szabadításodat, és várni, remélni azt, hogy a Szentlélek megújít bennünket.

Kérjük is ezt, Urunk, hogy adj vágyat a Te szavad után. Dávid azt vallotta az Igében, hogy éjszakánként felébredve a Te törvényeidet olvasta, azokon gondolkozott, magára alkalmazta. Segíts, hogy legyen nekünk is vágyunk, gyönyörűségünk, hadd legyen igazi érték a Te törvényed, útmutatásod, parancsod. Segíts nem törvényeskedő lelkülettel, hanem az evangélium kegyelmével és irgalmával élnünk, de mégis a törvény útmutatása szerint, hiszen „*a törvény betöltése a szeretet*”. Segíts először Téged szeretnünk, megbecsülnünk törvényadónkként, nem föléd helyezni saját értelmünket, ítéleteinket, bölcsőbbnek vallva magunkat Nálad, hanem megalázkodni, elismerni, hogy Te igaz vagy, bölcs, igazságos, és hogy Neked szolgálni öröm, nem valami nehézség. Te magad mondtad, hogy a Te igád könnyű. Kérünk, hadd tapasztaljuk meg ezt. És segíts küzdelmeinkben, amikről Pál is beszélt. Te szabadíts meg a test vágyaitól, gondolataitól, döntéseitől. Kérünk, add, hogy Lélektől vezetettek hadd lehessünk.

Így kérünk, áldj meg mindennapi életünkben, vigyázzál szeretteinkre, könyörülj rajtunk, hogy gyülekezetként, egy test tagjaiként egymást tudjuk támogatni, erősíteni, ha kell, szeretettel figyelmeztetni.

MEGVETED VAGY MEGBECSÜLÖD AZ ÚR TÖRVÉNYÉT?

Könyörgünk betegeinkért, kórházi és otthoni ágyon fekvőkért, Te adj könnyebbséget nekik, Te adj hitet elhordozni mindazokat a testi fájdalmakat, amelyeket ránk helyezel.

Kérünk, hogy vigasztald gyászolóinkat is, Te, aki magad vagy „*a feltámasztás és az élet*”, legyél az ő reménységük és vigasztalójuk.

Könyörgünk az előttünk álló alkalmakért. Hálát adunk azért, hogy evangelizációs hét lehet majd. Áldj meg bennünket élő igével, Hozzád térésekkel, újjászületésekkel. De erősíts minket is, Urunk, akik hitben járunk, kérünk, hogy építs minket a Te igéddel, rombold le azt, ami a bűné, erősítsd meg azt, ami a Tiéd.

Kérünk, hogy könyörülj ezen a világon, hogy ne ítéleteiddel kelljen szólni hozzá, hanem az evangéliummal. Adj békességet szomszédságunkban is, a népek vezetőit, kérünk, Te vezesd. És könyörgünk, áldd meg országunk vezetőit Lelked bölcsességével, és adj megtérést minden vezetőnek. Áldd meg egyházunkat, saját, de más gyülekezeteket is, azokat, akik Érted buzgólkodnak, a Te evangéliumodat hirdetik. Kérünk, adj erőt, türelmet, Benned való igazi örömet.

Maradj velünk ígéreted szerint, amíg vissza nem jössz az ég felhőin át, vagy ha ezt nem érhetjük meg, akkor a szemtől szembe találkozásig. Hálát adunk, hogyha már örömteli reménységünk ez a pillanat, és addig is köszönjük, hogy naponként Lelked által velünk vagy. Ha még rettegünk, ha még félünk, kérünk, Te adj szabadítást, Te adj Benned való megerősödést.

Így őrizz minket kegyelmedből minden nap a hitben, alázatban, Igédnek és akaratodnak való alávetettségben, örömben, Krisztusban!

Ámen.

119 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

1. Az oly em - be - rek nyil - ván bol - do - gok,
Kik i - gaz - ság - gal jár - nak é - le - tük - ben,
Is - ten tör - vé - nyé - re va - gyon gond - juk,
És a - sze - rint él - nek min - den i - dő - ben,
Szent bi - zony - sá - git a - kik meg - ő - r - zik,
És az Is - tent szí - vük sze - rint ke - re - sik.

17. Én Istenem, taníts útjaidra, / Hogy szent törvényedre gondot viseljek, / És azokat megtartsam mindenha!
Adj értelmet, Uram, igazgass, kérlek, / Hogy törvényedet őrizzem híven, / És mindenkor megtartsam én szívemben.
18. Vezess, hogy benned leljem örömöm, / Mutasd meg parancsolatid ösvényét, / Mert azokban igen gyönyörködöm!
Te rendelésedre hajtsad szívemet! / Szent bizonyosságid vegyem eszembe, / És ne hagyj esnem telhetetlenségbe!